

lang Aarrække her i Landet har staaet i meget lav Kurs, og fordi det er saa glædeligt at se den nuværende haarde Skole, som det danske Samfund gennemgaar, bringe den ene efter den anden til at gøre gode konservative Betragtninger gældende.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte om Lettelse af den direkte Beskatning og sagde, at han vedblivende var af den Opfattelse, at en saadan Lettelse maatte gaa forud. Lidt senere kom det saa alligevel, at en Nedsættelse af Taksterne og Kommuneskatterne maatte gaa forud. Der var altsaa to Grader af Forudgaaen. Jeg forstod, at Taksterne og Kommuneskatterne skulde gaa forud for de direkte Statsskatter. Deroverfor vil jeg gøre opmærksom paa, at det Krav, som fra Landboforeningernes Side kom frem allerede i 1923 og senere er gentaget om Nedsættelse af Taksterne, arbejder med den Tanke som en ganske selvfølgelig Forudsætning, at Muligheden for en saadan Nedgang maa tilvejebringes ved en Nedgang i Statsbanernes Udgifter, navnlig ved en Nedsættelse af Tjenestemændenes Antal. Dette understreger jeg stærkt, fordi det forekommer mig, at Partiet Venstre i dette Øjeblik er ved at blive „plus royaliste que le roi“ paa dette Punkt, medens vi holder fast paa den Linie, som i sin Tid er lagt af Landboforeningerne og siger: ja, det er rigtigt, vi skal stræbe at faa Statsbanernes Udgifter saa langt ned, at en Takstlettelser derved bliver en naturlig og selvfølgelig Ting.

Jeg vender tilbage til dette, at man fra alle Sider taler saa stærkt om Skattelettelse, ogsaa fra de forenede sejrige demokratiske Partiers Side. Jeg kan ikke se anderledes paa dette, end at man nu frygter Skattetrykkets Virkning ved det kommende Valg, og jeg tror, at man har Ret i at frygte det og frygte det stadig stærkere, i jo højere Grad det bliver klart for Befolkningen, hvor Ansvaret for dette Skattetryk ligger. Derfor har det interesseret mig overordentlig at høre baade fra Socialdemokratiets Side gennem den Tale, den højtærede Socialminister holdt her forleden, og gennem det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Tale her i Dag, en Fremhævelse af det konservative Partis stærke Medvirken til den sociale Lovgivning her i Landet.

Ogsaa paa dette Punkt lyder Tonerne

lidt anderledes, end vi er vant til at høre dem. Gennem en lang Aarrække har man paa alle Vælgermøder hørt, at de Konservative var nogle slette Mennesker, nogle haardhjertede Personer, uden mindste Sans for, hvad Sociallovgivningen betød, og man har taget mange Stemmer fra det konservative Parti ved at fremhæve, hvor usselt dette Partis Forhold var til Sociallovgivningen. Det interesserer mig stærkt nu at høre, at dette i Virkeligheden er en Misforstaaelse. Jeg forstaaer, at nu mener den højtærede Socialminister og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at man meget stærkt maa understrege, at det konservative Parti dog har Æren af at have indledet den sociale Lovgivning her i Landet. Det interesserer mig at høre, og jeg tager det med Glæde til Efterretning.

Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gik saa vidt at sige, at Aldersrenteloven var vedtaget under en konservativ Regering, var det formentlig en Fortalelse. Det, som blev vedtaget under en konservativ Regering, var Alderdomsunderstøttelsesloven. Hvis Aldersrenteloven skulde være vedtaget under en konservativ Regering, maatte det ærede Medlem betragte sin egen Regering som en konservativ Regering, og det kan man dog ikke antage. (Afbrydelse: Jo, jo.) Nej, det kan man ikke antage. Der er andre, der ønsker at sige, at den var det, men man kan ikke antage, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard selv skulde have den Opfattelse.

Men det rigtige er, at det konservative Parti har interesseret sig for denne Lovgivning, har været med til at indlede den og vedblivende har Interesse for den, men at det har vendt sig imod den overdrevne Udvikling af den, som har fundet Sted. Det er Sandheden i dette, og derfor har vi Lov til at sige til de demokratiske Partier, som, ikke mindst under Udnyttelse af en Overbudspolitik, har bekæmpet os gennem en lang Aarrække, at det er de Herrers indbyrdes Overbudspolitik, som har ført det danske Samfund til det Punkt, at dets Udgifter er saa store, at de nødvendiggør et Skattetryk som det nuværende.

Det glædede mig at høre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtale, saaledes som jeg gjorde det, da jeg første Gang havde Ordet, en Protest mod den Udtalelse